

35ste ZITTING.

ZITTING VAN WOENSDAG 15 JANUARIJ 1817. (1)

(GEOPEND TEN 12 URE.)

Verslagen uitgebragt op verzoekschriften.

Voorzitter, ridder **Membrède**.

Tegenwoordig, met den Voorzitter, 75 leden, te weten, de heeren :

Bijleveld, 's Jacob, Reigersman, Pestors van Cattenbroek, de Rasse, Ram, de Tornaco de Berlo, J. Clifford, van Heerdt tot Eversberg, van Sytzama, Metelerkamp, de Jonge, Meeus, Cornet de Grez, Huyssen van Kattendyke, Alberda van Rensuma, della Faille d'Huyse, de Vaernewyck d'Angest, van Wassenaer Pancras, Gevers, van Alphen, Reyphins, van Lijnden van Hoevelaken, Holvoet, de Nieuport, de Ham, Schiervel d'Altenbrouck, de Schietere de Lophem, Baut de Rasmond, Wasseige, Fontein Verschuur, van Heeckeren tot Kell, de Goër, van Randwijck, Paul Maibe, van Suchtele tot de Haere, Gockinga, de Lebidart, de Troije, Cogels, Dubus, van Zuylen van Nijvelt Wijckersloot, Jarges, Carbazius Bzn., Huytens Kerremans, Vilain XIII, Gendebien, van Andringa de Kempnaer, Schuylenburch van Bommenede, Roorda van Eysinga, de Vinck van Wezel, van Wassenaer van Onsenoort, Duvelaer van de Spiegel, van Hees, de Codd, de Floen d'Aldercrona, de Gerlache de Biourge, Verheijen, de Surllet de Chokier, van Markel Bouwer, de la Motte Baraffe, van Spaen van Biljoen, Bentinck tot Nyenhuis, Serruys, de Hoffschmidt, Clifford, d'Onyn de Chastre, Baesen d'Hautain, de Secus, de Spoelberch d'Eynhouts, de Grady de Bellaire, Sandberg van Essenburg, de Caters, de Pitteurs Budingen en de le Vielleuze.

De notulen van het verhandelde in de vorige zitting worden gelezen en goedgekeurd.

(1) Dit Verslag is opgemaakt naar: 1°. de *Officiële Notulen* van het verhandelde op dezen dag; 2°. *Nederlandsche Staats-Courant* n°. 15 en 18; 3°. *Algemeene Nederlandsche Courant* (*Gazette Générale des Pays-Bas*) n°. 573.

De Commissie voor de verzoekschriften brengt de navolgende verslagen uit: (1)

De heer **van Suchtele tot de Haere**, lid der Commissie:

I. Een gezelschap uit Zuidbroek, bij Groningen, zich noemende oprechte vrienden van het vaderland en den Koning, hebben zich op den 2den dezer aan den president van deze Kamer geadresseerd, te kennen gevende, dat alle weldenkenden voorzeker met het grootste genoegen gelezen hadden, de voorstellen die in deze achtbare Vergadering ter bezuiging van 'slands enorme uitgaven gedaan zijn, daar die voor 1817 negen millioenen minder dan het vorig jaar berekend zijn; zij dragen echter voor dat, wanneer men alle punten naauwkeurig zoude willen nagaan en in overweging nemen, of er dan nog wel niet een even gelijke som te besparen zijn zoude, hetgeen zij volkomen met ja beantwoorden.

Tot dit einde, het gezelschap wenschende zoo gaarne tot 'slands geluk zoo veel mogelijk te willen medewerken, nemen zij eerbiedig de vrijheid de navolgende punten van bezuinigingen aan deze Vergadering voor te dragen:

1°. achten zij nutteloos en overbodig de provinciale betaalmeesters, daar men ontvangers-generaal en particulier heeft, en oordeelen zulks als eene slechte navolging der Fransche administratie;

2°. insgelijks de controleurs der postkantoren; zij vragen, wie heeft ooit voor de Fransche administratie van dezen post gehoord?

3°. merken zij aan, dat er te veel percepteurs of particuliere ontvangers zijn, daar zij hen ten minste in de steden als overbodig houden, en deze ontvangst zeer gevoeglijk op te dragen is aan de stedelijke besturen, die, zeggen zij, toch niets te doen hebben, daar meest alles bij de gouverneurs bearbeid en afgedaan wordt, en de tractementen die burgemeester en raden, meest allen rijke lieden, trekken, ook al eene exorbitante som over alle de provincien uitmaakt. Zij stellen hierbij een voorbeeld van een ontvanger-particulier, een geleerden heer, in het naburig Groningen, welke alleen van zijne perceptie f 8000 zoude maken.

4°. gaan zij lieden voort te vragen wie immer te voren, vóór de Fransche omwenteling, ten minste in de Noordelijke Provincien, van controleurs en inspecteurs van belastingen gehoord heeft? en observeren of het administrative vak, ten tijde der Stadhouders, toen niet goed ging, daar zij tevens gelooven, hetgeen echter de tijd zal leeren, dat inspecteurs der convoijen en licenten ook niet zouden kunnen gemist worden.

Zij vervolgen met op te merken en te vragen, waartoe de inspecteurs-generaal der militaire troepen en sous-inspecteurs dienen, daar men in alle provincien een generaal als provinciale kommandant, gelijk ook stedelijke kommandanten heeft? Deze, met de inspectien en revuen belastende, zouden de reisgelden à f 5 per uur kunnen uitgewonnen worden. Zij wenschten hierbij gevoegd te zien de tractementen der militie-commissarissen die daarbij dikwijls nog een goed militair pensioen trekken, zoo als zij met een voorbeeld te Groningen staven, en de pensioen-lijst verminderd te zien, door de nog bekwame tot de dienst geschikte militairen, te doen invallen of burgerlijke bedieningen te geven.

Zij stellen zich overigens voor dat bij een onderzoek, door brave en eerlijke mannen te doen, men bevinden zal, dat er over het geheel genomen veel te veel ambtenaren aanwezig zijn, en eindigen ten laatste met op te merken, dat het tegenwoordige genoeg zij om de attentie van U Edel Mogenden te vestigen, terwijl zij aannemen, zoo zulks van een goed gevolg zijn moge, ten nutte van het algemeen te zullen voortgaan, en mede te werken.

Deze bedenkingen, ter examinatie en ten fijne van rapport door U Edel Mogenden in handen uwer commissie tot de petitiën gesteld zijnde, heeft zij de eer, door mijnen mond zich van dezen haer opgedragen last kwijtende, den korten en hoofdzakelijken inhoud van deze ter kennis van U Edel Mogenden te brengen, terwijl uwe Commissie, zich weerhoudende van in de minste bijzonderheden veel minder aangaande de non-competentie dezer Vergadering dienaangaande te treden, de eer heeft U Edel Mogenden voor te slaan tot de gewone orde van den dag over te gaan.

De heer **Bijleveld**, lid der Commissie:

II. Op den 3den December hebben U Edel Mogenden aan de Commissie tot de petitiën verzonden een geschrift, van een zich noemenden *Janssen Senior*, gedateerd Brussel den 28sten November, beoordeelende de geëmploijeerden in de verschillende bureaux der Ministers van Z. M. gebruikt wordende.

(1) De Verslagen zijn overgenomen van de oorspronkelijke Bescheiden in het Archief der Tweede Kamer voorhanden.

De opsteller van dit geschrift stelt als zeker, dat men een Duitscher, Hollander of wel van adel dient te zijn, wil men eene bediening bekomen, vooral bij het Ministerie van Oorlog; de andere Ministerien, minder partijdig, zouden echter zekere voorregten, ten nadeele der Belgen, geven.

Hij begint en eindigt met bij U Edel Mogenden aan te dringen om deze grove abuizen te doen ophouden, en om een voorbeeld te geven door eene verbetering van de eigen geëmploijeerden. Daar ieder burger gelijk is voor de wet en gelijkelijk met anderen zijne belastingen betalen moet, zoo moeten allen ook dezelfde voorregten genieten.

Uwe Commissie, Edel Mogende Heeren, zonder te oordeelen of het voorschrift der pligten van de Kamer, door den opsteller gegeven, moet geacht worden een verzoek te bevatten, is van oordeel dat dit geschrift eenvoudig ter griffie behoort te worden nedergelegd.

De heer **Gendebien**, Voorzitter der Commissie:

III. Negen ondernemers van diligences geven in een request, hetwelk zij den 9den dezer aan de Kamer geadresseerd hebben, te kennen, dat Z. M. aan de Staten-Generaal eene concept-wet, de inrigting van den paardenpost betreffende, had aangeboden.

De verordeningen welke in die concept-wet vervat zijn, zeggen zij, zijn, wat hun lieden betreft, strijdig met de Grondwet en met de regtvaardigheid.

De Grondwet, de *gelijkheid van regten bevestigende*, heeft bepaald, dat geen burger, of geene klasse van burgers, aan andere burgers of klassen van burgers zoude kunnen eijnsbaar zijn; dat niemand, wie hij ook zij, het vermogen hebben kan aan de nijverheid of de werkzaamheden van anderen belasting op te leggen; dat de Staat alleen magt heeft op de werkzaamheden en de nijverheid der onderdanen eene belasting te heffen.

Het zoude vooral zeer hard zijn, wanneer men door den middelstand een gedeelte der uitgaven liet betalen welke met de genietingen der vermogende standen in verband staan; dat men eene belasting heffen zoude op de publieke rijtuigen, welke dienen om den ambachtsman, den koopman en zoo vele andere weinig gegoede particulieren te vervoeren, eene belasting, waarvan de opbrengst aan de postmeesters uitgedeeld wordende, zoude strekken om de uitgaven te verminderen van vermogende lieden, welke op hun gemak, en op eene luisterrijke wijze, in hunne eigen rijtuigen reizen.

Nimmer heeft men, zelfs niet gedurende de staats-omwenteling in Frankrijk, eene belasting uitgedacht, welke met de grondbeginselen van staatshuishoudkunde en het algemeene regt zoo strijdig zijn.

Maar Napoleon, welke de geheele wereld wilde ten onder brengen, deed alles buigen voor zijne alles omvattende oogmerken!

Zijn doelwit bragt mede, om, door de snelheid waarmede zijne krijgsvonden en zaakgelastigden voortrukten, de verbazing rondom zich te verspreiden en een ieder te verrassen; zijn Rijk, hetwelk van zulk eene onmetelijke uitgestrektheid was, moest met de snelheid eens bliksemstraals van alle kanten doorkruist worden.

Ten einde de postmeesters schadeloos te stellen wegens de offeringen welke dit staatkundig systema van hen vorderde, had hij de ondernemers der publieke rijtuigen, bij de wet van den 11den Ventose van het XIIIde jaar, de verplichting opgelegd om aan de posthuizen voorspan te nemen, of wel den postmeesters, als eene schadeloosstelling, vijf-en-twintig centimes per paard en per post te betalen.

Deze wet droeg het kenmerk eener dubbele onregtvaardigheid; zij maakte inbreuk op de, onder het schild der alstoen vigerende wetten, gevestigde ondernemingen; zij onderwierpen eene diligence, welke haren weg in een enkelen dag, en alleenlijk eenmaal, en wel op halfweg, van paarden verwisselende, konde afleggen, aan eene aanmerkelijke belasting, geheven ten behoeve van al de postmeesters welke op de groote wegen gestationeerd waren.

Dan deze wet, en het daartoe betrekkelijk decreet, gaven ten minste duidelijk te verstaan, dat diligences welke hare dienst in één en denzelfden dag, en zonder van paarden te verwisselen, verrigten, van de belasting zouden bevrijd zijn; en de staatsraad, belast met de voordragt der concept-wet aan het Wetgevend Ligchaam, had op eene breedvoerige wijze verklaard, dat de belasting niet toepasselijk zijn zoude dan op diligences, welke eenen grooten afstand afleggende, noodwendig voorspan zouden behoeven.

„Het is,” zoo als de graaf La Valette, in der tijd spreker van het Gouvernement, zich in zijne rede letterlijk uitdrukte: „Het is alleen door vereeniging van de dienst der publieke rijtuigen met de dienst der posterijen, dat er tusschen die diensten onderling eene gemeenschap van voordeelen bestaan kan, waardoor hij, die zich in gevaar bevindt, zoude kunnen te hulp gekomen worden.

„De talloze diligences en vrachtwagens, welke de groote wegen

als overdekken, en op hunnen togt van paarden verwisselen, behoorden zich van postpaarden te bedienen, en echter doen zij dit niet. Het is regtmatig, het is nuttig, hun deze verplichting op te leggen, of wel die van aan de postmeesters eene schadeloosstelling te betalen, als een equivalent geëvenredigd aan het voordeel hetwelk deze van het leveren van voorspan zouden gehad hebben, en om de diligences een gedeelte van hetgeen tot onderhoud van de posterijen benoodigd is, te doen dragen.

„De grondbeginselen van het uitsluitend regt der postmeesters van voorspan te leveren, voor het overige teruggebracht zijnde tot de reeds in 1791 aangenomen grondbeginselen, moet echter dit regt niet toegepast worden op kleine rijtuigen, welke de dienst in de nabijheid van groote steden verrigten, zoo als die waarvan zich de armen, ambachtslieden en krijgslieden bedienen. En inderdaad stelt eene der voornaamste bepalingen van deze wet *volstrektelijk* van alle toepassing dezer belasting vrij, alle publieke rijtuigen welke korte afstanden doorloopen en welke gevolgelijk geen voorspan nemen.”

Het is op deze wijze (het zijn de requestanten welke hier spreken) dat zelfs het Fransch Gouvernement openlijk inriep het grondbeginsel dat regt noch reden veroorloofden de diligences welke dagelijks dienst van de eene naar de andere stad verrigten zonder van paarden te verwisselen, te verplichten tot het leveren eener bijdrage tot het onderhoud der paarden-posterijen, vooral wijl zij, die zich van de diligences bedienen, nimmer in het geval zijn van met extra-post te reizen.

De inhoud van het eerste artikel van de wet van 15 Ventose van het XIIIde jaar, zegt met zoo vele woorden: „van deze bepalingen zijn vrijgesteld alle voerlieden, welke reizen met kleine dagreizen en zonder van paarden te verwisselen.”

Het decreet van 30 Floreal van het XIIIde jaar zegt voordekelijk: „alle ondernemers van thans rijdende en van voorspan gebruik makende diligences en vrachtwagens, welke, om de belasting van 25 cents per paard en per post niet te betalen, van postpaarden zouden willen gebruik maken, zijn verplicht zulks aan te geven.”

Deze bepaling, sprekende van diligences en postwagens *welke van voorspan gebruik maken*, toont duidelijk aan, dat de wet van den 15den Ventose, waarop zij betrekkelijk is, niet toepasselijk is op diligences, welke den weg afleggen zonder van voorspan gebruik te maken.

De requestanten verzoeken de Kamer wel te willen opmerken, dat de concept-wet, welke haar is aangeboden, er ver af is van in zulke klare en naauwkeurige bewoordingen vervat te zijn, als die waarin de wet van den 15den Ventose van het XIIIde jaar vervat is.

Het 14de artikel stelt de belasting als een algemeen grondbeginsel.

Eene *aline*a van dat zelfde artikel vervat eene magtgevende uitzondering, waarvan Z. M. zich zoude kunnen bedienen ten behoeve van ondernemers of voerlieden van vrachtwagens of diligences, welke, *zonder de bepalingen der wet illusoir te maken*, den geheelen weg met één of met dezelfde paarden, en gevolgelijk zonder voorspan te nemen, afleggen.

De requestanten betuigen hun vertrouwen op de regtvaardigheid met welke onze Koning deze uitzondering zal toepassen; zij doen hulde aan de liefde welke hij voor alle zijne onderdanen zonder onderscheid is voedende, en aan de zorgvuldige bescherming, welke hij aan een ieders regten verleent.

Maar, voegen zij er bij, de menschen en de Koningen houden op te bestaan en de wetten blijven voortduren. Bovendien, zijn de Vorsten niet tegen misleiding beveiligd, wanneer de wet hen niet in de gelukkige onmogelijkheid gesteld heeft van verschalkt te worden.

Levende onder eene Grondwet, welke de wetgevende magt aan de Kamers gezamenlijk met den Koning heeft toevertrouwd, is men der maatschappij verschuldigd, de algemeene bepalingen der wetten duidelijk en naauwkeurig in te rigten, en aan de voorschriften, welke de wetten daarstellen, een zeker kenmerk van vastheid te geven; de uitzonderingen voor welke zoodanige voorschriften vatbaar zijn zullen, onbewimpeld aan te duiden, en deze stellig te bepalen.

De requestanten merken in het 14de artikel der concept-wet iets op, *hetwelk met de Grondwet zoude strijdig zijn*; daar, in de plaats, dat aldaar duidelijk en naauwkeurig zoude zijn opgegeven, dat deze vrijstelling met gemeen overleg der Staten-Generaal zoude bepaald worden, de bepaling daarvan aan den Koning is overgelaten, waardoor, zeggen zij, de regel het werk zijn zoude van de drie takken der wetgevende magt, terwijl de magt om vrijstellingen toe te passen aan eene enkele dier takken zoude zijn toegekend. Zij besluiten daaruit, dat het noodig zijn zoude in het 14de artikel eene verbetering aan te brengen, welke duidelijk zoude uitdrukken, dat de diligences en vrachtwagens, welke de reize van de plaats van vertrek tot die waar zij aankomen zonder

voorspan en met dezelfde paarden vervolgen, geene schadeloosstelling hoegenaamd verschuldigd zijn aan de postmeesters, welke op den af te leggen weg gevestigd zijn.

Deze verbetering is des te noodzakelijker, zeggen zij, daar de onbepaalde en duistere inrigting van het 14de artikel, en vooral van de laatste paragraaf van dat artikel, aan de zoo behendige hebzucht steeds aanleiding zoude kunnen geven, om onzen doorluchtigen Monarch te misleiden.

De Koning zal van de belasting kunnen vrijstellen de ondernemers van diligences, welke, *zonder de wet illusoir te maken*, de dienst met dezelfde paarden verrigten zouden; de belasting zal verschuldigd zijn, ten ware Z. M. daarvan vrijstelling verleene; maar de postmeesters, welke op den door deze diligences afgelegd wordende weg gevestigd zijn, zullen gehoord worden; zij zullen zich onderling verstaan ten einde den Koning voorin te nemen tegen het verleenen van eene vrijstelling, waarvan zij het nadeel, hetwelk zij daardoor lijden zouden, zullen vergrooten, en ten einde te bewijzen, dat het aan den Koning aangeboden verzoekschrift daar heen strekt, om de wet illusoir te maken; zij zullen zeggen, dat zoodanige entrepreneurs, vóór het bestaan der wet van Ventose van het jaar XIII, op halfweg voorspan namen; zij zullen daaruit deze gevolgtrekking afleiden, dat het uithoofde der wet is, dat het nemen van voorspan is afgeschaft, en dat men dus de wet wil illusoir maken.

Het kenmerk der bedoelde voorbehouding is door de onbepaaldheid den postmeesteren zeer voordeelig; onderling van het eene einde des Rijks tot het andere verbonden, worden zij geruggesteund door de landskantoren en ondersteund door de algemeene administratie der posterijen, welke, natuurlijker wijze, bij het Hof zeer in aanzien is; zij zullen dus steeds, of ten minste maar al te dikwijls, zegevieren door het denkbeeld te doen ontstaan, dat het den Koning aangeboden verzoekschrift eene strekking heeft om, hetzij de letter hetzij den geest der wet, illusoir te maken.

De wet van den 11den Ventose van het XIIIde jaar, en de daartoe betrekkelijke decreten hielden duidelijk in, dezelfde vrijstelling welke de concept-wet van eene speciale dispostie des Konings wil afhankelijk maken; en, hoe zeer de postmeesters, gedurende het vigeren dezer wet, niet hebben opgehouden de ondernemers der diligences te veronttrusten, dan eens door de lengte des wegs tot een voorwendsel te nemen, dan eens, door als onderling overgelegde en bedriegelijke wisseling te doen voorkomen, het aankomen te Brussel, bijv. van eene diligence welke van Bergen in Henegouwen zoude zijn aangekomen, een weinig vóór 't uur des vertreks van eene andere diligence, hetzij naar Antwerpen, hetzij naar Gend. En het is, door hunne steeds hardnekkig gedreven praktijken, dat zij zich bedingen hebben weten te verschaffen, even voordeelig voor hunne hebzucht als ondragelijk voor de ondernemers der diligences.

Wat zoude het zijn, roepen de requestanten uit, indien men de onbepaalde en duistere clause van de concept-wet behield! Hoe vele voorwendselen zoude de belanghebbende daaruit niet afleiden om het gedrag der ondernemers van diligences voor te dragen als hunne regten te buiten gaande, en als strijdig met den geest der wet, welker doelwit is de postmeesteren voordeelen en schadeloosstelling te verschaffen.

In de Zuidelijke Provinciën zijn vele steden, welke onderling op eenen afstand van acht, tien en twaalf mijlen van elkander afleggen; zij zijn het middenpunt van dikwijls plaatsgrijpende en veelvuldige gemeenschappelijke onderhandelingen; bijna ieder uur van den dag komen aldaar en vertrekken van daar diligences; welk eene vruchtbare bron van voorwendselen en gronden voor de postmeesters! Zoodra zal een reiziger niet in eene herberg, waar de diligence aankomt, afgestegen en van daar naar eene andere herberg gegaan zijn om zich in eene andere diligence te zetten, of deze zamenloop van omstandigheden zal door de postmeesters aangeduid en als eene bedriegerij voorgesteld worden.

De afstanden zullen mede voorwendselen genoeg opleveren. De postmeesters zullen aanvoeren, dat men met dezelfde paarden de dagelijksche dienst niet gedurig voor tien mijlen verrigten kan; dat een span paarden hierdoor zeer spoedig wordt bedorven; dat gevolgelyk de wet openlijk illusoir gemaakt wordt.

Men moet, zeggen de requestanten, den wortel van zoo vele drogredenen geheel uitroeijen, en den postmeesters een middel van onderdrukking benemen, waarvan zij niet nalaten zouden zich te bedienen, ten koste van een groot aantal particulieren, welke hunne middelen aanwenden om voor minvermogene standen nuttige inrigtingen daar te stellen.

Indien de verbetering waarop zij aandringen, niet werd aangenomen, dan zouden de postmeesters zich verrijken, door middel van eene belasting, welke ten hunnen voordeele op den ambachtsman, den geringen koopman, en de subalterne krijgslieden zoude geheven worden.

In Frankrijk bestonden geene barrière-regten. In ons Koninkrijk zijn zij op een zeer hoog tarief hersteld.

Het is eene zeer aanmerkelijke belasting, welke de ondernemers der diligences aan den Staat betalen, en welke zij moeten voorschieten, hetzij de diligences al of geene reizigers overvoeren, terwijl de postmeesters te dien opzichte geheel geene voorschotten doen.

Dat men niet zegge, dat de ondernemers der diligences de vracht voor menschen en goederen zullen verhoogen; vooreerst zoude deze vermeerderde last bezwarend zijn voor zoodanige tot den middenstand behoorende lieden, welke zich tot hunne reize van diligences bedienen; ten andere bestaat er bij alle ondernemingen eene grensscheiding welke niet kan overschreden worden, zonder de mededinging te beletten, en gevolgelyk zonder haren ondergang te veroorzaken.

De requestanten doen nog verder opmerken, dat er tusschen Brussel en Bergen in Henegouwen zes en $\frac{3}{4}$ posten bestaan. Een met vijf paarden bespannen diligence kan niet meer dan negen personen bevatten; door de vracht, welke thans zes franken is, met een franc per persoon te vermeerderen, zoude de door de postmeesters geëischte belasting niet gevonden worden, en echter zoude de prijs van iedere plaats met 16 percent verhoogd zijn. — Bovendien zeggen zij, welke redenen bestaan er om de postmeesters te verrijken, ten kosten van den braven en weinig vermogenden inwoner, welke nimmer met extra post reist, en genoodzaakt zoude worden, zijne reizen, uit hoofde van zijne zaken of verplichtingen te doen, te voet af te leggen, bijaldien de prijzen der plaatsen in de diligences boven zijne vermogens verhoogd werden?

De staatkundige beweegredenen, welke de wet van den 15den Ventose van het XIIIde jaar hebben voorgeschreven, pleiten niet voor haar in ons Koninkrijk, alwaar het gemakkelijk is het getal paarden, hetwelk voor ieder voorspan tot de gewone en reguliere dienst benoodigd is, te bepalen; en bijaldien de prijs der postcoursen niet genoegzaam is om de postmeesters schadeloos te stellen, is het natuurlijker en regmatiger de prijzen te vermeerderen voor diegenen welke van postpaarden gebruik maken, dan eene belasting te heffen op hen, welke daarvan nimmer gebruik maken, en welke bij de instandhouding dier dienst geen het minste belang hebben.

Zij besluiten met voor te dragen, dat, indien U Edel Mogenden ten voordeele der postmeesteren eene belasting zouden kunnen toestaan op de uitgebreide ondernemingen van diligences, welke verre wegen afleggen en dikwijls van paarden veranderen, dat U Edel Mogenden dan ten minste uitdrukkelijk dienen te verklaren, dat deze belasting niet zal kunnen geheven worden van diligences, welke de dagelijksche dienst van de plaats van vertrek tot aan die van aankomst met dezelfde paarden verrigten.

Uwe Commissie voor de requesten, Edel Mogende Heeren, na de beweeggronden der requestanten zeer breedvoerig te hebben voorgedragen, is van gevoelen, dat zij U Edel Mogenden moet voorstellen, het verzoekschrift ter griffie te doen deponeren, opdat de leden van de Kamer daarvan lecture zouden kunnen nemen vóór het begin der discussien, welke onverwijld over de concept-wet nopens de inrigting der paarden-posterij zullen plaats grijpen.

De Vergadering vereenigt zich met de bij deze Verslagen voorgestelde conclusien.

Niets meer aan de orde zijnde, wordt de Vergadering gescheiden tot Vrijdag den 17den Januarij; des middags ten 12 ure.